

Scène 1 - De stad

DE ARISTOCRATE Op de nacht dat ergens in de stad een vrouw haar man
een kale aristocraat die flink wat geld uit olie had gewrongen
een kale aristocraat met beaderde trilhanden en een scheefgezakte lach

op de nacht dat ergens in de stad die vrouw haar man
van het balkon af wierp
en later desgevraagd verklaarde dat hij haar
sinds een aantal jaren
niet meer rechtstreeks aan had willen kijken
En in plaats daarvan geopteerd had voor gestolen blikken via spiegels
en winkelruiten
of
op regenachtige dagen
een waterplas of twee

Op de nacht dat zij
ten einde raad
haar avondjurk had laten zakken en voor hem was gaan staan
haar avondjurk zich plooiend op haar heupen had genesteld
en zij hem had gevraagd waarom
waarop hij haar reflectie in zijn spiegelglas had laten weten
dat zijn conditie nu eenmaal voortkwam uit het feit
dat hij haar slechts
nog in delen hebben kon
slechts haar details nog kon verdragen
en zij daarop de balkondeuren open had gezet
en hem heupwiegend was genaderd

Op die nacht
zou je kunnen zeggen
als je de soort persoon was, die zich tot dat soort uitspraken verleiden liet
Op die nacht begon het

Er is iets aan de hand in de stad.

je hoort het aan de jongens
hoe ze
stampend op de grond
hun zolen voorzien van metalen plaatjes,

van die plaatjes die normaal gesproken onder danszooltjes gespijkerd worden,
maar er was geen schoenmaker die hen dat durfde te vertellen
toen ze massaal de zaken instormden en metalen schoenen eisten
hoe ze stampend
de straten bezetten
hoe ze
hun geslacht uit hun broek opdiepen
dik en behaard
vettig
en in het rond zwaaien
grof, eeuwig grof,
gespeend van elke lieflijkheid
van elke tederheid
ze hebben geen idee van de zachtaardigheid van een vrouwenhand
ruw
alsof het ding
niet van henzelf
alsof het ding
een wapen
een zwaard
een pistool

Er is iets aan de hand in de stad.

‘Dit is het gat dat zo zwart als de nacht
dit is de stad die zo ver van het pad...’
Dachten ze, doven we de lichten, ziet niemand ons, volgt niemand onze lichtjes
Maar nu
als je maar constant de dónkerste route kiest
en overal de kant op slaat waar je zo weinig mogelijk ziet
kom je (alsnog) als vanzelf bij ons terecht

En nou?
Ja ik weet het ook niet
Ze verzamelen zich
gaan straks
ons verzamelen
denk ik?
onze huizen binnen vallen
het is al begonnen
ze stelen alles wat los en vast zit

op straat zie je zwervers
zich wassen met champagne
ze houden hun vuilniszakken brandend met schilderijen van vlezige roze meisjes
lachen als het vuur hun rokjes opvreet
nou ja
en waarom zouden ze ook niet

want das het ding hè
dat niemand in het hele land hen ook maar één goede reden kan geven waarom ze dat
ook niet zouden doen.

In de nacht trappen ze de deuren in. Het is begonnen.

Dimi van hiernaast
heb ik nog bij gezeten
urenlang bij gezeten
als zijn moeder ging werken
had het altijd koud
klom altijd naar de kachel toe, naar het vuur
op een dag
ik had me omgedraaid één seconde
om weet ik veel wat,
je weet altijd nog waar je was als er iets gebeurde
maar nooit wat je aan het doen was hoe dan ook
kleine Dimi
had zijn handjes
zijn polsjes
zijn armpjes
tot aan de elleboog
in het open vuur van de kachel gestoken
verder kwam hij niet
zijn gezicht zat al
roodgloeiend en gevouwen
tegen de plaat van de kachel gedrukt
daar zat hij
rustig
ontspannen
te verbranden
Dimi
Ik gilte en hield meteen op met datgene wat ik dan wel aan het doen zal zijn geweest
en trok hem los van de verwarming

Zijn huid bleef kleven
de vouw bleek niet meer uit zijn gezicht te strijken
en nu vijftien jaar later kan kleine Dimi de koevoet waarmee hij langs de deuren trekt
nauwelijks vasthouden
zijn leren stompjes
niet echt geschikt voor het hanteren van zwaar slagmateriaal
de roeten huid te klein om nog te buigen
maar goed
de deuren hier zijn toch
door en door verrot
een blinde leproos kon hier nog inbreken en dus ook
Dimi

God jongens we hebben er weer een lekker potje van gemaakt.

Er is iets aan de hand in de stad

Ze komen om me te doden.

Ja.

En als je dat toch al weet.

de jongens trippelen op hun dansplaatjes door de stad
hun overslaande stemmen joelen naar elkaar
de spanning van de jacht
Ze kunnen ieder moment komen
't is als een dageraad
je weet het pas als het zover is
maar het is een kwestie van tijd.